

holdte Regel synes at staa i Modstrid med hinanden. Derfor er der ogsaa hævdet en Opfattelse, som blandt andet er fremført i Steinckes Haandbog for Forsørgelsesvæsen, gaaende ud paa, at Hovedregelen i § 1 indskrænkes ved § 3, saaledes at den Fattighjælp, der ydes en Enke i Form af fast Forsørgelse af et af hendes Børn, ikke medfører Fortabelse af Retten til Enkebørnsunderstøttelse til de andre Børn, dog kun forsaavidt Tidspunktet for Tilstaaelsen af Fattighjælp, det vil sige Overtagelsen af den faste og endnu løbende Forsorg for Barnet, ligger forud for Tilstaaelsen af Enkebørnsunderstøttelsen. Man kommer herved til det ejendommelige Resultat, at der lægges Vægt dels paa Tidspunktet for Tilstaaelsen af Fattighjælp, uagtet der ikke synes at være nogen som helst Grund til at stille den Enke, hvis Barns Forsørgelse overtages af Fattigvæsenet, efter at Moderen er begyndt at oppebære Enkebørnsunderstøttelse, ringere end den Enke, hvis Barn forsørgedes af Fattigvæsenet, allerede før hun søgte Enkebørnsunderstøttelse, og dels paa, om den Understøttelse, der ydes af det offentlige, er af fast eller midlertidig Karakter. Dette bevirker, at den større Hjælp, den faste Forsorg, har den mindre Virkning, nemlig Bortfald af Understøttelsen til det ene Barn, medens den mindre Hjælp, den midlertidige Forsorg — f. Eks. under et Hospitalsophold —, har Bortfald af Understøttelsen til alle Børnene til Følge. Den naturligste Fortolkning burde formentlig være, at Fattighjælp til et eller flere Børn bevirkede Inddragelse af Understøttelsen til disse Børn i det Tidrum, den anden Forsorg opretholdtes. Understøttelsen som Helhed skulde herefter kun bortfalde, naar der ydedes Fattighjælp til Enken selv.

Der er ikke nævnt noget udtrykkeligt om, hvor stor Understøttelsen til forældreløse Børn skal være, men jeg gaar ud fra, at der fastsættes en Understøttelse af samme Størrelse som Understøttelsen til Børn af Enker. I øvrigt skal jeg for mit Vedkommende udtale min Glæde over, at det er lykkedes at komme til en enstemmig Indstilling; jeg giver den ærede Ordfører for Venstre Ret i den Betragtning, at saadanne Lovforslag skal helst komme til Tinget med Tilslutning fra alle Sider.

Indenrigsministeren (Rode): Den ærede Ordfører (Helga Larsen) og senere Talere har saa udførligt gennemgaaet de stillede Ændringsforslag, som jo danner en Helhed, forklaret deres Indhold og be-

grundet, baade hvorfor man har givet sin Tilslutning dertil, og hvorfor man ikke er naaet videre paa Punkter, hvor enkelte Medlemmer af Udvalget kunde have ønsket at gaa videre, at jeg skal nøjes med at henholde mig til de Udtalelser, som er fremsatte af Ordføreren herom, give Tilslutning til Ændringsforslagene og anbefale deres Vedtagelse.

Det ærede 5te Medlem for Frederiksborg Amt (Parkov) gjorde opmærksom paa, at baade § 1 og § 3 i Lovforslaget omhandler Spørgsmaalet om den Indvirkning, Understøttelse af Fattigvæsenet har paa Understøttelser i Henhold til denne Lov. Jeg skal her kun gøre opmærksom paa, at § 3 i det nuværende Lovforslag fandtes oprindeligt som § 6 i det Lovforslag, der fremsattes i 1911—12, og blev bevaret i Lovforslaget, da det i den følgende Samling paa ny fremsattes og gennemførtes. I Bemærkningerne til Lovforslaget motiveredes den daværende § 6 — altsaa den nuværende § 3 — paa følgende Maade: „Det synes hensigtsmæssigt — som her foreslaaet — helt at udelukke Børn, der forsørges for Fattigvæsenets Regning eller af Værgeraadsinstitutionen, fra Underholdsbidrag efter nærværende Lov. — Naar vedkommende Enke eller Enkemand modtager Fattighjælp, vil det nemlig paahvile Fattigvæsenet fuldt ud at drage Omsorg for hendes eller hans Børns forsvarelige Underhold, og der synes da ikke at være Grund til ved Anvendelse af det her foreslaaede særlige Underholdsbidrag at gøre Statskassen delagtig i en almindelig Fattigudgift. Derimod er det en Selvfølge, at der ved nærværende Forslags Gennemførelse for Fattigbestyrelserne vil blive Spørgsmaal om at lade Enker og Enkemænd, som for Tiden er under Fattigvæsenet, helt udgaa af dettes Forsorg, saafremt de efter deres personlige Forhold i øvrigt egner sig dertil, og forsaavidt de af Fattigbestyrelsen skønnes at kunne forsørge sig og deres Børn uden Fattighjælp, naar de opnaa Underholdsbidrag.“

Bestemmelsen fandtes altsaa oprindeligt i Lovforslaget og tog Sigte paa de Forhold, som kunde tænkes at foreligge ved Lovens Givelse, samt begrundede, hvorfor man ikke mente, at Statskassen burde tage Del i en direkte Fattigudgift. Som det fremgaar af Bestemmelserne, udtalte man Forhaabning om, at Loven vilde give Anledning til, at mange Enker og Enkemænd — Enkemænd var jo ogsaa den Gang nævnte i Lovforslaget — blev fritaget for Fattigvæsenets Forsorg og kunde forsørge sig selv; men for det Tilfælde, at det ikke kunde ske, og